

Sygn. akt: I C 692/20

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Ewa Oknińska
Protokolant:	sekretarz sądowy Alicja Pniewska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2024 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę i ustalenie

I.zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki S. K. kwotę 70.000 (siedemdziesiąt tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,

II.zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 48.225,28 (czterdzieści osiem tysięcy dwieście dwadzieścia pięć 28/100) zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 1.029 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.000 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.652,80 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 163,99 zł od dnia 25 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 35.396,51 zł od 28 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 4.168,68 zł od dnia 04 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.214 zł od dnia 04 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 600 zł od dnia 02 marca 2024 r. do dnia zapłaty,

III. ustala odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku powódki z dnia 1 grudnia 2017 r., mogące powstać w przyszłości,

IV. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

V.zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.328,71 zł tytułem kosztów procesu z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,

VI.nie obciąża powódki kosztami sądowymi

VII.nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Olsztynie kwotę 5.231, 28 zł tytułem kosztów sądowych.

sędzia Ewa Oknińska

Sygn. akt I C 692/20

UZASADNIENIE

Powódka S. K. domagała się od pozwanego (...) S.A. w W.:

I. zasądzenia kwoty 151.791,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 90.000 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- 2.314 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- 2.000 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- 7.264,39 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- 471,86 zł od dnia 25 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,
- 35.396,51 zł od dnia 28 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty,
- 5.669 zł od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty,
- 4.428 zł od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty,
- 4.428 zł od doręczenia pozwu do dnia zapłaty,

II. ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku powódki w dniu 01 grudnia 2017 r. na przyszłość,

III. zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłat skarbowych od pełnomocnictw.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- 90.000 zł tytułem zadośćuczynienia ,
- 2.314 zł (zwrot kosztów badania wzroku – 29 zł, zakupu jednej pary okularów okulary zostały zniszczone na skutek wypadku, a konieczność ich używania wynika z zaświadczenia z dnia 25 września 2019 r.– 2.270 zł, zakupu nakładek zimowych na kule 15 zł, powyższe należności te zostały potwierdzone fakturami nr (...))
- 2.000 zł – tytułem zwrotu wydatków na zakup produktów żywnościowych zgodnie z zaleceniami lekarzy,
- 7.264,39 zł zwrot kosztów odwiedzin powódki w szpitalach, dps i mieszkaniu przez członków rodziny (koszty dojazdu),
- 471,86 zł tytułem zwrotu wydatków na: zakup wyrobów medycznych (Duo StawyMaxi Flex Glukozamina 18,99 zł - faktura nr (...)), kurtki jesiennej w miejsce zniszczonej w wypadku (paragon (...) - 199,99 zł), buty na płaskiej

podeszwie (paragon nr (...) – 99,90 zł), 2 koszulki do ćwiczeń reh. 22,98 – paragon nr (...)), wydatki na zabieg rehabilitacyjny (130 zł – faktura nr (...)),

- 8.865 zł z tytułu uzasadnionych i koniecznych kosztów poniesionych na pomoc prawną w celu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od pozwanego w postępowaniu przedsądowym,

- 41.065,51 zł utracone zarobki z działalności gospodarczej, w tym:

a) 25.723,09 zł za okres od grudnia 2017 r – grudnia 2018,

b) 15.342,42 zł za okres od stycznia do grudnia 2019 r.

Powódka wskazała, że w dniu 1 grudnia 2017 r. przechodząc prawidłowo przez oznaczone przejście dla pieszych, została potrącona przez samochód kierowany przez B. Z.. Za powyższy czyn sprawca wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem karnym. Powódka na skutek wypadku doznała szeregu obrażeń ciała. Do dnia 21 grudnia 2017 r. przebywała w szpitalu. Następnie została przewieziona do domu pomocy społecznej, gdzie przebywała do 09 kwietnia 2018 r. W międzyczasie była ponownie hospitalizowana. Następnie podjęła leczenie rehabilitacyjne oraz sanatoryjne. Pozwany wypłacił powódce świadczenie w kwocie 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powódka pierwotnie domagała się kwoty 200.000 zł, po zasądzeniu nawiazki od sprawcy, żądanie obniżyła do kwoty 120.000 zł, w wezwaniu z dnia 22.05.2020 r. domagała się zapłaty 90.000 zł, jednakże pozwany odmawiał dopłaty zadośćuczynienia.

Powódka podała, że kwotą zadośćuczynienia, która odpowiada jej krzywdzie jest kwota 150.000 zł. Uwzględniając fakt zapłaty kwoty 60.000 zł, zasadnym jest żądanie 90.000 zł.

Powódka podniosła, że w dniu 07 października 2017 r. rozpoczęła prowadzenie własnej działalności gospodarczej w zakresie usług krawieckich. Działalność była opodatkowana w formie ryczałtów od dochodów ewidencjonowanych, ze stawką podatku 8,5 %. Powódka w miesiącu październiku 2017 r. osiągnęła przychód 1.800 zł, w listopadzie 2017 r. osiągnęła przychód w kwocie 5.500 zł. 1 grudnia 2017 r, jej przychód wyniósł 370 zł. Powódka do wyliczeń przyjęła przychód w kwocie 5.500 zł miesięcznie, pomniejszając o koszty uzyskania przychodu oraz uzyskane przez powódkę świadczenia rehabilitacyjne i zasiłki z MOPS-u. Pozwany za okres grudzień 2017 – grudzień 2018 r. wypłacił powódce kwotę 16.728,89 zł, przyjmując przychód 3.650 zł miesięcznie (tj, średni przychód za miesiąc październik – listopad 2017 r.). Ponadto pozwany za okres do maja 2019 r. wypłacił powódce kwotę 7.248,55 zł tytułem utraconego dochodu (pозew, pismo z dnia 09 kwietnia 2021 r - k. 511-512).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując wysokość i zasadność powództwa. Domagał się zasądzenia od powódki kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł zarzut 30 % przyczynienia się powódki do zaistnienia wypadku drogowego.

W uzasadnieniu wskazał, że powódka poruszając się po przejściu dla pieszych, nie obserwowała szczegółowo otoczenia, nie rozejrzała się dookoła przed wejściem na przejście, w chwili wejścia na przejście patrzyła w ekran telefonu i w momencie zagrożenia nie podjęła odpowiednich manewrów obronnych.

Pozwany podniósł, że wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu zadośćuczynienia jest zawyżona. Zakwestionował także żądanie powódki z tytułu zakupu okularów, nakładek na kule, suplementów diety. Powódka nie wykazała, aby w trakcie wypadku uległy uszkodzeniu okulary korekcyjne. Koszt tych okularów przekroczył 2.500 zł, powódka nie ma wady, która warunkowałaby zakup szczególnego rodzaju okularów czy szkieł. Nie wykazano, aby zakupione okulary były porównywalne z okularami rzekomo uszkodzonymi. Nakładki na kule zostały zakupione po wypadku, którego powódka doznała w dniu 18 września 2018 r. Szkoda z tytułu uszkodzonej odzieży podczas wypadku z dnia 1 grudnia 2017 r. została już powódce zrekompensowana, zaś dochodzone roszczenie dotyczy odzieży, która powódka kupiła w toku codziennego funkcjonowania. Pozwany zakwestionował również koszty związane z zakupem produktów dietetycznych, albowiem powódka nie udowodniła w jakiej wysokości poniosła koszty i aby koszty te

miały związek z wypadkiem. Pozwany zaprzeczył, aby powódka miała legitymację do dochodzenia roszczenia kosztów odwiedzin rodziny, ponadto w jego ocenie żądanie nie zostało wykazane. Wskazał, że nie wystąpiły żadne przesłanki do skorzystania przez powódkę odpłatnie z leczenia i rehabilitacji poza placówkami publicznej służby zdrowia.

Odnosząc się do żądania o zwrot utraconego zarobku, pozwany podniósł, że nie ma podstawy do przyjmowania, że powódka w każdym miesiącu uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie 5.500 zł. Specyfika zawodu wykonywanego przez powódkę (krawcowa) wskazuje, że najwyższy zarobek może uzyskać w okresie od listopada do lutego. Ponadto okres powrotu sprawności powódki do sprawności zawodowej został wydłużony uwagi na późniejszy wypadek, podczas którego doznała urazu nadgarstka, zaś pełną zdolność uzyskała do czerwca 2019 r.

Pozwany wskazał, że charakter niniejszej sprawy nie stanowi podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego za prowadzenie postępowania likwidacyjnego i przygotowawczego. Czynności pełnomocnika nie odbiegają bowiem od standardowych czynności podejmowanych w tego typu sprawach, zaś koszty zastępstwa w postępowaniu karnym zostały już przyznane w wyrokach (k. 332-338).

Z dniem 09 kwietnia 2021 r. nastąpiło połączenie (...) S.A. w W. (spółka przejmująca) z (...) S.A. w W. (spółka przejmowana) przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Jednocześnie doszło do zmiany firmy na (...) S.A. w W. (k. 670 – 678)

Powódka pismem z dnia 29 stycznia 2024 r. rozszerzyła żądanie, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 600 zł tytułem kosztów 4 zabiegów rehabilitacyjnych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 marca 2024 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazała, że w związku z nawrotem dolegliwości bólowych kolana lewego i lewego biodra zmuszona była skorzystać z 4 zabiegów w postaci masażu leczniczego. Za zabiegi w dniu 23 września 2023 r. i 23 stycznia 2024 r. zostały wystawione faktury. (k. 952- 953)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 grudnia 2017 r. o godz. 22.20 powódka wracała z pracy do domu. Idąc ulicą (...) w O., doszła do skrzyżowania z ul. (...). Zamierzała przejść wyznaczonym przejściem dla pieszych. Sygnalizacja świetlna na skrzyżowaniu działała w trybie ostrzegawczym nadając pulsujące sygnały świetlne. Było wówczas pochmurnie, jezdnia była mokra, pokryta kałużami, rejon przejścia dla pieszych był oświetlony latarniami ulicznymi.

Powódka weszła normalnym krokiem na przejście dla pieszych. Nie korzystała wówczas z telefonu komórkowego. Przeszła pierwszą jezdnię, wysepkę rozdzielającą jezdnię i weszła na przejście przez drugą jezdnię, idąc normalnym krokiem. Kierujący pojazdem marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...), B. Z. nieумыślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków drogowych i nie obserwując należycie rejonu wyznaczonego przejścia dla pieszych, nie ustąpił pierwszeństwa S. K. i prawym narożem pojazdu uderzył w pieszą. Powódka została wyrzucona w górę, a następnie upadła kilka kilkanaście metrów od przejścia. B. Z. nie podejmował żadnych manewrów obronnych, bo nie zauważył przekraczającej przejście dla pieszych powódki. Poruszał się z prędkością 50 – 60 km/h i pomimo zbliżania się do skrzyżowania prędkości tej nie zmienił.

Powódka na skutek wypadku doznała obrażeń ciała w postaci: mnogich złamań kości w tym złamań kości miednicy (wieloodłamowe złamanie prawej i lewej masy bocznej kości krzyżowej, złamanie obu gałęzi prawej i lewej kości łonowej penetrujące do przedniej części panewki lewego stawu biodrowego), wieloodłamowego przezstawowego złamania końca dalszego kości udowej lewej, złamania 1/3 bliższej trzonu kości piszczelowej lewej, zamkniętego uszkodzenia mięśnia czworogłowego uda prawego, uszkodzenia pasma biodrowo – piszczelowego na wysokości stawu kolanowego lewego, pęknięcia nerki prawej, które to obrażenia wyczerpują znamiona ciężkiej choroby długotrwałej w rozumieniu art. 156 par. 1 pkt 2 k.k. Za powyższy czyn B. Z. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 21 grudnia 2018 r. w sprawie (...). Na podstawie art. 46 par. 2 k.k. sąd orzekł wobec sprawcy nawiązkę w kwocie 20.000 zł na rzecz S. K..

(dowód: wyrok – k. 24-25, zeznania świadka B. Z. – k. 566- 567, akta sprawy(...) – płyta z nagraniem kamer – k. 25, wydruki połączenia z telefonu powódki – k. 50-53, protokół z wyjaśnień B. Z. – k. 158 v., opinia sądowno – lekarska (...) w O. – k. 121 - 125)

Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (bezsporne).

Po wypadku powódka została przewieziona do (...) w O., gdzie przebywała do dnia 21 grudnia 2017 r. Rozpoznano u niej wieloodłamowe przestawowe złamanie końca dalszego kości udowej lewej, złamanie 1/3 bliższej trzonu kości piszczelowej lewej, obustronne złamanie kości krzyżowej, złamanie obu gałęzi obu kości łonowych, złamanie panewki lewego stawu biodrowego, zamknięte uszkodzenie mięśnia czworogłowego uda prawego, pęknięcie nerki prawej. W dniu 07 grudnia 2017 r. wykonano leczenie operacyjne ORIF złamania końca dalszego kości udowej lewej i końca bliższego kości piszczelowej lewej płytami i śrubami Styker. Powódka została wypisana z zaleceniami min. zakazu pionizacji przez 12 tygodni – leżenie w łóżku – do czasu pionizacji wymagana opieki, zależna od osób trzecich, unieruchomienie kończy dolnej lewej w orciezie.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 27-55, k. 410)

Powódka została przewieziona do domu pomocy społecznej. Potrzebowała bowiem całodobowej opieki. Nie miała dzieci ani partnera. Jej członkowie rodziny pracowali i nie mogli zapewnić jej opieki, Z powodu silnego bólu lewej kończyny dolnej w dniu 29 grudnia 2017 r. była konsultowana w(...).

W okresie od 30 stycznia 2018 r. do 06 lutego 2018 r. powódka była ponownie hospitalizowana w (...) w O.. W dniu 31 stycznia 2018 r. była leczona operacyjnie, usunięto śrubę stabilizującą z dalszej nasady kości udowej lewej. Powódka została wypisana z zaleceniami: zakaz obciążania kończyny przez 6 tygodni, ćwiczenia usprawniające, dieta hiperkaloryczna wysokobiałkowa.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 57-63, k. 411, karta wizyty z 29.12.2017 r. – k. 79)

W okresie od 9 kwietnia 2018 r. do 18 maja 2018 r. powódka przebywała w (...). W leczeniu stosowano farmako, fizyko i kinezyterapię, uzyskując m.in. zmniejszenie dolegliwości bólowych, zmniejszenie obrzęku lewej kończyny dolnej, poprawę ruchomości w stawach lewej kończyny dolnej. U powódki stwierdzono chód samodzielny, przy pomocy kul łokciowych z obciążeniem kończyny operowanej do granicy bólu.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego – k. 65-66, dokumentacja medyczna – k. 411)

Następnie od dnia 18 lipca 2018 do dnia 22 sierpnia 2018 r. powódka była rehabilitowana w (...) w O.. Stwierdzono wówczas u powódki zespół depresyjny, chód samodzielny. Zalecono codzienne, samodzielne wykonywanie ćwiczeń w domu.

(dowód: karta informacyjna – k. 69-70)

W dniu 16 września 2018 r. powódka pojechała na pielgrzymkę. Przewróciła się i doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania 2 –kostkowego kości podudzia lewego. Zastosowano leczenie: gips przedramienny, but gipsowy. Następnie zalecono rehabilitację, którą powódka odbywała w okresie od 26 listopada 2018 r, do 7 grudnia 2018 r.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 74, 71- 72, k. 76- 77, k. 411, karta wizyty – k. 96, opinia biegłego L. G. –k, 659 - 660)

W dniu 28 stycznia 2019 r. zakończono leczenie ortopedyczne złamania nasady kości udowej lewej. Stwierdzono prawie pełny zakres ruchu stawu kolanowego lewego, cechy niestabilności stawu kolanowego lewego, wyczuwalne krepitacje przy ruchach stawu kolanowego, widoczne zaniki mięśniowe KDL.

(dowód: karta wizyty – k. 96)

Powódka korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych w okresie:

- 2.01.-15.01 2019 r. , 17.02.-30.01.2019 r. w (...), w O.,

27.05 -17.06. 2019 r, 18.06 – 17.08. 2019 r., 22.07-31.07 2019 r. w (...),

-11.02 – 22.02.2019r. , 15.07 – 26.07.2019 r. w (...), w O.,

-10-24.04.2019 r. w (...), w O.,

- 24.09. – 14.10.2019 r., 16.10. -07.11.2019 r. , od 02.12.2019 r. w (...), w O.,

W okresie 16.03 – 8.04. 2019 r. powódka przebyła rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej ZUS. Od dnia 14.08.2019 r. do 11.09.2019 r. przebywała w sanatorium, gdzie zastosowano leczenie balneo – fizykalne.

(dowód: dokumentacja medyczna - k. 104-107, k. 388, k. 111-114, k. 115 – 119, k, 120, k. 129 – 130, 134-140, k. 390, k. 460, informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS – k. 121- 127, karta informacyjna –k. 128)

Powódka od 2011 r leczyła się psychiatrycznie. Podczas ostatniej wizyty przed wypadkiem, w dniu 25 kwietnia 2017 r. lekarz stwierdził u niej funkcjonowanie poprawne i zalecił odstawienie leków. Po zdarzeniu, od stycznia 2018 r powódka korzystała z konsultacji lekarza psychiatry, rozpoznano u niej zaburzenia depresyjno – lękowe. Od 13 czerwca 2019 r. powódka uczęszczała na psychoterapię indywidualną, organizowaną z ramienia (...). Uczestniczyła w 32 spotkaniach.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 131,k. 646 – 655, zaświadczenie z 18.05.2020 r. – k. 141)

Na skutek zdarzenia rozpoznano u powódki:

- przebyte złamanie przestawowe bliższego końca kości udowej lewej - 12 % stałego uszczerbku na zdrowiu,

- przebyte złamanie trzonu kości piszczelowej lewej - 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu,

- pourazową deformację tkanek miękkich uda lewego – 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu,

- przebyte obustronne złamanie kości krzyżowych bez następstw,

- przebyte obustronne złamanie kości łonowych (bez następstw),

- przebyte złamanie panewki lewego stawu biodrowego bez następstw,

-wielomiejscowe złamanie kości miednicy i z tego powodu po hospitalizacji zalecono zakaz pionizacji przez okres 12 tygodni (złamanie wygojone).

(łącznie powódka doznała 22 % trwałego uszczerbku na zdrowiu).

Biegły L. G. wskazał, że skutki wypadku obecnie nie wpływają istotnie na funkcjonowanie powódki. Od stycznia 2020 r. pracuje jako krawcowa, Powódka została poddana leczeniu operacyjnemu z zespoleniem metalowym kości udowej i kości piszczelowej, uzyskano zrost. Następnie została poddana intensywnej rehabilitacji z wynikiem dobrym. Leczenie ortopedyczne zostało zakończone w styczniu 2019 r., które zostało wydłużone z uwagi na upadek we wrześniu 2018 r. Natomiast leczenie rehabilitacyjne zakończono do września 2019 r. Leczenie powódki obejmowało przede wszystkim staw kolanowy lewy, który wymagał intensywnej rehabilitacji celem likwidacji przykurczu i niestabilności. Biegły wskazał, że złamania na skutek upadku z września 2018 r, nie miały istotnego wpływu na proces leczenia związany z

wypadkiem z 1 grudnia 2017 r. W ocenie biegłego charakter złamania dalszego końca kości udowej predysponuje w przyszłości do pojawienia się zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego lewego, które będą w przyszłości wymagały okresowej kontroli specjalistycznej.

(dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii L. G. – k. 659-660, opinie uzupełniające – k. 705, 727, k. 744)

Na skutek zdarzenia z dnia 1 grudnia 2017 r. pogorszył się stan zdrowia powódki. Doszło do wystąpienia zaburzeń adaptacyjnych o obrazie reakcji depresyjno – lękowej. W wyniku zdarzenia u powódki wystąpiły następujące objawy ze strony stanu psychicznego: zmienny nastrój, przygnębienie, pogorszenie snu, lęk o przyszłość i o sprawność, płaczliwość, obawa przed tym, czy sobie poradzi. W wyniku powyższych zaburzeń u powódki wystąpił 5 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym.

(dowód: opinia biegłego psychiatry K. P. – k. 753- 793, opinia uzupełniająca – k. 839-840)

Powódka w okresie od dnia 1 września 2012 r. do dnia 07 sierpnia 2017 r. była zatrudniona na umowę o pracę jako krawcowa. Zarabiała minimalne wynagrodzenie.

W dniu 07 października 2017 r. rozpoczęła prowadzenie własnej działalności gospodarczej – zakład krawiecki. Działalność była opodatkowana w formie ryczałtów od dochodów ewidencjonowanych, ze stawką podatku 8,5 %. Z ewidencji przychodów wynika, że powódka w miesiącu październiku 2017 r. osiągnęła przychód w kwocie 1.800 zł, w listopadzie 2017 r. osiągnęła przychód w kwocie 5.500 zł, natomiast 1 grudnia 2017 r. jej przychód wyniósł 370 zł. Od 2 grudnia 2017 r. do 1 czerwca 2018 r. otrzymywała zasiłek chorobowy w łącznej kwocie 2.484 zł następnie od 2 czerwca 2018 r. do 27 maja 2019 r. świadczenie rehabilitacyjne w łącznej kwocie 4.294,30 zł.

Powódka z tytułu działalności gospodarczej utraciła zarobki;

- za okres od grudnia 2017 r. do grudnia 2018 r. w wysokości 42.451,98 zł, przy przyjęciu przychodu w kwocie 5.500 zł miesięcznie (łącznie przychód wyniósł 71.500 zł), odliczeniu kosztów uzyskania przychodu (21.950,68 zł) i wypłaconych zasiłków (7.097,34 zł),

- za okres od stycznia 2018 r. do maja 2019 r. w wysokości 16.921, 97 zł, przy przyjęciu przychodu w kwocie 5.500 zł miesięcznie (łącznie przychód wyniósł 27.500 zł), odliczeniu kosztów uzyskania przychodu (10.578,03 zł) i wypłaconych zasiłków (1.669,95zł),

- za okres od czerwca 2019 r. do października 2019 w wysokości 4.168,68 zł , przy przyjęciu połowy przychodu 2750 zł miesięcznie (łącznie przychód wyniósł 11.000 zł) i odliczeniu kosztów uzyskania przychodu 9.581,32 zł.

(dowód: świadectwo pracy – k. 432, wydruk z CEiDG – k. 153, ewidencja przychodów – k. 160- 164, pismo z (...) –k. 479-479 v., k 482, przesłuchanie powódki – k.508 – 509, dokumenty dotyczące działalności gospodarczej powódki – k. 165- 167, k. 174- 196, k. 200-202, k, 216- 223, 2254- 234)

Orzeczeniem (...) w O. z dnia 08 stycznia 2018 r. zaliczono powódkę do znacznego stopnia niepełnosprawności, wskazano, że jest niezdolna do pracy. Orzeczenie wydano na okres do dnia 3 stycznia 2019 r.

Decyzją z dnia (...) r. (...) ustalił, że powódka jest niezdolna do pracy. W związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy uznał, że istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy.

Orzeczeniem(...)w O. z dnia 04 lutego 2019 r. zaliczono powódkę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jako wskazania dotyczące odpowiedniego zatrudnienia podano: warunki chronione. Orzeczenie wydano na okres do dnia 28 lutego 2022 r.

Decyzją z dnia(...) r. (...) odmówił powódce prawa do renty, albowiem komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13.09.2019 r, uznała, że powódka nie jest niezdolna do pracy. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 lipca 2020 r. oddalił odwołanie powódki od decyzji organu rentowego.

Następnie (...) w O. orzeczeniem z dnia 27 kwietnia 2023 r. zaliczył powódkę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Podał, że niepełnosprawność istnieje od dnia 2 grudnia 2017 r. Jako wskazania dotyczące odpowiedniego zatrudnienia podał: stanowisko przystosowane.

(dowód: orzeczenia o stopniu niepełnosprawności – k. 64 109-110,955 orzeczenia ZUS – k. 142, k.483, wyrok - k. 70 akt(...))

Powódka w chwili wypadku miała 47 lat. Przez 4 miesiące po wypadku była osobą leżącą. Następnie przy pomocy rehabilitanta próbowała poruszać się przy balkoniku. Do 09 kwietnia 2018 r. przebywała w domu pomocy społecznej. W dniu 18 maja 2018 r. po odbyciu rehabilitacji w szpitalu wróciła do swojego domu. Po upływie 5 miesięcy od zdarzenia była w stanie poruszać się przy pomocy kul łokciowych. Po 9 miesiącach od zdarzenia uzyskano sprawność organizmu umożliwiające samodzielne, jakkolwiek o ograniczonej wydolności poruszanie się. Powódkę w szpitalu, w domu pomocy społecznej, w miejscu zamieszkania przez rok od wypadku co drugi dzień odwiedzały siostry. Robiły jej zakupy, pomagały przy czynnościach życia codziennego.

W wyniku wypadku uszkodzeniu uległy okulary powódki, które zostały zakupione 2 lata wcześniej. Powódka używa okularów od 14 roku życia. Powódka poniosła następujące koszty:

- badania wzroku – 29 zł,
- zakupu jednej pary okularów - 1.000 zł,
- zakupu nakładek zimowych na kule 15 zł,
- zakupu produktów żywnościowych zgodnie z zaleceniami lekarzy w kwocie 2.000 zł,
- odwiedzin powódki w szpitalach, dps i mieszkaniu przez członków rodziny (koszty dojazdu) - 4.230 zł z tytułu dojazdu samochodem (przy przyjęciu odległości 10.578,6 km i kosztu paliwa 5 zł) oraz 2.652,80 zł z tytułu dojazdu komunikacją miejską,
- koszty zakupu Duo StawyMaxi Flex Glukozamina 18,99 zł,
- wydatki na zabieg rehabilitacyjny - 130 zł,
- wydatki na 4 zabiegi masażu leczniczego - w dniu 23 września 2023 r. i 23 stycznia 2024 r. zostały wystawione faktury na łączną kwotę 600 zł,
- 2.214 zł z tytułu kosztów pomocy prawnej w celu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od pozwanego w postępowaniu przedsądowym.

Powódka przed zdarzeniem była osobą sprawną, nie miała żadnych złamań. Lubiła dużo chodzić, jeździć w góry w czasie urlopowym. Obecnie powódka unika chodzenia na plażę, bo wstydzi się blizn na nodze. Ma rozległą liniijną bliznę pooperacyjną po stronie bocznej uda schodzącą na podudzie dł. około 27 cm. Powódka uskarża się na bóle bioder oraz lewego kolana. Od stycznia 2020 r. wznowiła prowadzenie zakładu krawieckiego. Z uwagi na ból biodra powódka skorzystała z 4 zabiegów w postaci masażu leczniczego.

(dowód: zeznania świadka E. W. – k. 507 v. – 508, przesłuchanie powódki –k. 508 -509. k. 956- 956 v., faktury – k 954, opinia biegłego L. G. – k 659- 660, dowód z dokumentu z akt sprawy (...) – opinia (...) w O. - k. 121- 125, faktura

nr (...) – k. 145, faktura (...) – k. 146, faktura nr (...) – k. 151, faktura nr (...) - k. 152, zaświadczenia z dnia 25 września 2019 r. – k. 147, faktury – k. 246-247)

Na skutek wypadku z dnia 1 grudnia 2017 r. powódka nie utraciła długotrwałej niezdolności do pracy po zakończeniu zwolnienia lekarskiego od 16 maja 2019 r. Jak wskazała biegła D. S. wypadek, któremu uległa powódka w późniejszym okresie (2018 r.) miał wpływ na wydłużenie powrotu do aktywności zawodowej od dnia 16 maja 2019 r. Leczenie ortopedyczne zakończono w styczniu 2019 r., natomiast leczenie rehabilitacyjne do września 2019 r. Leczenie powódki obejmowało przede wszystkim staw kolanowy lewy, który wymagał intensywnej pooperacyjnej rehabilitacji celem likwidacji przykurczu i niestabilności.

(dowód: opinia biegłej D. S. – k. 917-929)

Pozwany wypłacił powódce zadośćuczynienie w kwocie 60.000 zł (bezsporne)

Powódka pismem z dnia 15 stycznia 2019 r. (doręczonym w dniu 17 stycznia 2019 r.) wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 140.000 zł zadośćuczynienia. Ponadto wezwała do zapłaty odszkodowania:

- 2.000 zł z tytułu zwrotu wydatków na zakup produktów żywnościowych zgodnie z zaleceniami lekarzy,
- 11.494,39 zł zwrot kosztów odwiedzin powódki w szpitalach, dps i mieszkaniu przez członków rodziny (koszty dojazdu),
- 56.198,86 zł z tytułu utraconych zarobków z działalności gospodarczej za okres od grudnia 2017 r. do grudnia 2018 r. w kwocie 40.778,89 zł,
- 15.419, 97 zł utraconych korzyści z tytułu działalności gospodarczej od stycznia 2019 r. do 27 maja 2019 r.

Następnie powódka pismem z dnia 21 października 2019 r. (doręczonym w dniu 25 października 2019 r.) wezwała pozwanego do zapłaty odszkodowania, na które składały się:

- 2.314 zł (zwrot kosztów badania wzroku – 29 zł, zakupu jednej pary okularów okulary zostały zniszczone na skutek wypadku, zakupu nakładek zimowych),
- 7.264,39 zł zwrot kosztów odwiedzin powódki w szpitalach, dps i mieszkaniu przez członków rodziny (koszty dojazdu),
- 341,86 zł tytułem zwrotu wydatków na: zakup wyrobów medycznych (Duo StawyMaxi Flex Glukozamina 18,99 zł - faktura nr (...)), kurtki jesiennej (paragon (...) - 199,99 zł), buty na płaskiej podeszwie (paragon nr (...) – 99,90 zł), 2 koszulki do ćwiczeń reh. 22,98 zł),
- 51.170,15 zł z tytułu utraconych zarobków z działalności gospodarczej, w tym:
 - a) 33.251,47 zł za okres od grudnia 2017 r do maja 2019,
 - b) 17.918,68 zł za okres od czerwca do października 2019 r.

Następnie powódka pismem z dnia 22 maja 2020 r. (doręczonym w dniu 28 maja 2020 r.) wezwała pozwanego m.in. do zapłaty:

- kwoty 130 zł za zabieg rehabilitacyjny,
- kwoty 4.428 zł z tytułu kosztów poniesionych na pomoc prawną w celu dochodzenia roszczeń w postępowaniu przedsądowym,
- kwoty 59.373,95 zł z tytułu utraconych zarobków z działalności gospodarczej, w tym:

a) 42.451,98 zł za okres od grudnia 2017 r do maja 2019,

b) 16.921,97 zł za okres od czerwca do października 2019 r.

(dowód: pismo powódki z dnia 15 stycznia 2019 r. – k. 248-257, potwierdzenie odbioru –k. 258, pismo powódki z dnia 21 października 2019 r. – k. 259-264, potwierdzenie odbioru –k. 265, pismo powódki z dnia 22 maja 2020 r. – k. 266-268, potwierdzenie odbioru –k. 269).

Pozwany przyznał m.in. powódce tytułem odszkodowania:

- kwotę 4.230 zł, stanowiącą koszty dojazdu samochodem członków rodziny, przyjmując 10.578, 6 km, średnie spalanie 8L/100 km i średnią cenę paliwa 5 zł/l,

- kwotę 16.728,89 zł tytułem utraconego dochodu za okres grudzień 2017 – grudzień 2018 r., przyjmując przychód 3.650 zł miesięcznie (tj, średni przychód za miesiąc październik – listopad 2017 r.).

- kwotę 7.248,55 zł tytułem utraconego dochodu za okres od stycznia 2019 r. do maja 2019 r. przyjmując przychód 3.650 zł miesięcznie (bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, dokumentach znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt (...) oraz nagrań z monitoringu z miejsca zdarzenia oraz dokumentach znajdujących się w aktach sprawy (...), których prawdziwości skutecznie nie kwestionowano.

Sąd uwzględnił zeznania świadka E. W., uznając je za wiarygodne i konsekwentne. Zeznania odnosiły się do rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę wskutek wypadku. Za wiarygodne przyjęto zeznania powódki. Ponadto uwzględniono zeznania świadka B. Z. w tym zakresie, w którym znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Z zeznań świadka wynika, że nie zauważył powódki na przejściu dla pieszych i nie podjął manewru hamowania. Z wyjaśnień złożonych w postępowaniu karnym wynika, że poruszał się pojazdem z prędkością 50 -60 km/h.

Sąd dopuścił dowód z pisemnych opinii biegłych L. G., K. P., D. S..

W ocenie Sądu opinie są rzetelne, jasne, nie zawierają sprzeczności ani luk. Biegli w sposób przekonywujący uzasadnili wnioski zawarte w opinii oraz w sposób ustosunkowali się do podniesionych przez strony zastrzeżeń.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c pominął wniosek dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi potrzeba powołania drugiego biegłego z zakresu psychiatrii celem wydania następnej opinii. Niezasadnym byłoby przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnego biegłego w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. Biegła K. P. szczegółowo i przekonywująco uzasadnił przyjęte wnioski w opinii. Wzięła pod uwagę całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w sposób szczegółowy przeanalizowała zapisy w dokumentacji medycznej. Złożyła również uzupełniającą opinię, w których odniosła się do zarzutów pozwanego. Podała również, że przed wypadkiem powódka leczyła się psychiatrycznie i doszło do poprawy jej stanu zdrowia i ustąpienia dolegliwości. Zatem brak jest podstaw do stwierdzenia, aby skutki rozwodu miały wpływ na dolegliwości natury psychicznej, które wystąpiły u powódki po zdarzeniu. Z tych przyczyn Sąd poprzestał na tej opinii. Podnieść również należy, że to Sąd ocenia rozmiar krzywdy doznanej przez powódkę na skutek zdarzenia, opinia biegłego ma znaczenie pomocnicze.

Ponadto na podstawie 235⁽²⁾ § 1 pkt 2 k.p.c. pominięto wnioski dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Pominięcie dowodu zgłaszanego przez stronę jest bowiem dopuszczalne wtedy, gdy okoliczności sporne, na które dowód powołano, zostały dostatecznie wyjaśnione (wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2012 r. sygn. akt (...), wyroki SN: z 12 stycznia 2005 r., (...), z 5 lutego 2009 r., (...) i z 13 grudnia 2010 r., (...)). Opinia biegłego stanowi jedynie dowód dający Sądowi, rozstrzygającemu sprawę merytorycznie, dokonanie ustaleń w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych (a więc wiedzy wykraczającej poza objętą zakresem wiedzy ogólnej – powszechnej). W tej sprawie Sąd uznał, że zgromadzone w sprawie dowody w aktach sprawy o sygn. akt(...) oraz zeznania strony powodowej i świadka B. Z. w pełni pozwalają na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Analizując zasadność roszczenia należy wskazać, że zgodnie z postanowieniami art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W rozpoznawanej sprawie nie było sporu między stronami w zakresie odpowiedzialności pozwanego za zdarzenie z dnia 01 grudnia 2017 r. Analiza nagrań z monitoringu miejskiego z miejsca zdarzenia, jednoznacznie wskazuje na brak przyczynienia się powódki do wypadku. Rejon przejścia dla pieszych był oświetlony, a powódka poruszała się normalnym krokiem. Sprawca poruszał się samochodem z prędkością 50-60 km/h. Nie dostosował prędkości do trudnych warunków atmosferycznych. Pomimo, że powódka była widoczna na przejściu dla pieszych, nie hamował, co świadczy o tym, że w sposób nienależyty obserwował rejon przejścia dla pieszych. Wbrew twierdzeniom pozwanego, powódka nie korzystała wówczas z telefonu komórkowego. Powyższe wynika z nagrania z monitoringu, jak również z wydruków połączenia z jej telefonu. Powyższe okoliczności wskazują, że powódka prawidłowo przechodziła przez przejście dla pieszych i nie przyczyniła się do wypadku.

Odnosząc się do zasadności i wysokości roszczenia o wypłatę zadośćuczynienia wskazać trzeba, że zgodnie z art. 445 k.c., Sąd może przyznać osobie poszkodowanej w wypadku przewidzianym w art. 444 k.c., tj. osobie, która doznała uszkodzenia ciała lub której zdrowie uległo rozstrojowi, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, celem zadośćuczynienia pieniężnego jest przede wszystkim złagodzenie cierpień i towarzyszących im ujemnych uczuć związanych z uszkodzeniem ciała i rozstrojem zdrowia. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (por. orzeczenie SN z dnia 10 czerwca 1999 r., (...), (...)).

Zgodnie z przyjętym w doktrynie i ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, zadośćuczynienie winno mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną. Zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiaru krzywdy i szkody niemajątkowej. Na krzywdę poszkodowanego składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r., (...)).

Jak wynika z opinii biegłego L. G. i zgromadzonych dokumentów na skutek wypadku powódka doznała licznych złamań wielomiejscowych. Powyższe obrażenia uzasadniały przyznanie 22 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Złamanie kości udowej było leczone operacyjnie, pozostałe obrażenia były leczone zachowawczo. Z uwagi na złamanie miednicy powódka wymagała 12 tygodniowego leżenia w łóżku. Była poddana kolejnemu zabiegowi operacyjnemu

usunięcia śruby ze stawu kolanowego. Przez pierwsze 4 miesiące po zdarzeniu, powódka była osobą leżącą. Następnie była poddana intensywnej rehabilitacji. Dopiero po 9 miesiącach od zdarzenia uzyskała sprawność organizmu umożliwiającą samodzielne, jakkolwiek w dalszym ciągu o obniżonej sprawności poruszanie się. Ponadto u powódki wystąpił 5 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym.

Oczywistym jest, że na zasadność roszczenia powoda wpływ mają także cierpienia wynikające z dolegliwości bólowych w trakcie leczenia. Proces powrotu powódki do zdrowia był długotrwały i uciążliwy. Należy bowiem mieć na uwadze, że powódka doznała szeregu złamań, odczuwała i nadal odczuwa z tego powodu dolegliwości bólowe. Powódka zmuszona była do zmiany organizacji życia codziennego. Potrzebowała całodobowej opieki i przez kilka miesięcy przebywała w domu pomocy społecznej. Powódka nadal nie jest w stanie wykonywać wszystkich dotychczas podejmowanych aktywności fizycznych. Ponadto powódka w chwili zdarzenia miał 47 lat.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd podstawie art. 822 k.c., art. 445 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Uwzględniając uprzednio wypłacone zadośćuczynienie w kwocie 60.000 zł oraz wypłaconą nawiązkę 20.000 zł od sprawcy zdarzenia, należy stwierdzić, że łącznie kwota 150.000 zł jawi się jako odpowiednia do skali krzywdy, którą doznała powódka. Powódka w uzasadnieniu pozwu wskazała, że zadośćuczynienie w kwocie 150.000 zł jest odpowiednie do doznanej przez nią krzywdy. Zdaniem Sądu zadośćuczynienie w powyższe wysokości nie jest wygórowane.

Od kwoty 70.000 zł należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 17 lutego 2019 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 455 k.c., 481 k.c., art. 817 k.c. Pismem z dnia 15 stycznia 2019 r., doręczonym w dniu 17 stycznia 2019 r. powódka sprecyzowała żądanie w tym zakresie. Sąd zasądził odsetki po upływie 30 dni od doręczenia pisma. Podkreślić należy, że wówczas rozmiar cierpienia i krzywdy powódki był znany pozwanemu. Istniejący wówczas stan rzeczy uzasadniał wypłacenie zadośćuczynienia. Pozwany zaś dysponował dostatecznie długim okresem czasu, aby spełnić świadczenie.

Podstawę żądania zwrotu kosztów leczenia stanowi przepis art. 444 § 1 k.c. W tym zakresie Sąd uwzględnił zakup produktów żywnościowych na kwotę 2.000 zł z uwagi na zalecenia lekarskie. W wypisie ze szpitala, powódka otrzymała zalecenie stosowania diety hiperkalorycznej wysokobiałkowej (vide: k. 63). Od kwoty 2.000 zł zasądzono ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 17 lutego 2019 r., po upływie 30 dni od doręczenia pisma z dnia 15 stycznia 2019 r.

Ponadto za zasadny przyjęto zakup Duo StawyMaxi Flex Glukozamina 18,99 zł, wydatki na zabieg rehabilitacyjny - 130 zł, wydatki na 4 zabiegi masażu leczniczego – 600 zł. Wskazać należy, że dokumentacja lekarska, doznane przez powódkę obrażenia ciała w sposób dostateczny wykazują istnienie związku przyczynowo-skutkowego między wypadkiem a koniecznością poniesienia tych kosztów. Sąd uwzględnił koszt zakupu nakładek na kule 15 zł. Wskazać należy, że powódka uległa upadkowi w 2018 r. Jak wynika z opinii (...) w O., powódka po 9 miesiącach od zdarzenia miała ograniczoną wydolność poruszania się. Zatem brak stabilności lewej nogi, mógł spowodować upadek. Od kwoty 163,99 zł zasądzono ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 25 listopada 2019 r., po upływie 30 dni od doręczenia pisma z dnia 21 października 2019 r. Od kwoty 600 zł zasądzono ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 02 marca 2024 r., po upływie 30 dni od doręczenia rozszerzenia powództwa.

Odnosząc się do pozostałych żądań powódki wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 361 § 2 k.c. w granicach normalnych następstw działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Powodowi należy się odszkodowanie z tytułu utraconych korzyści, zniszczonych rzeczy, kosztów dojazdu rodziny powódki, kosztów pomocy prawnej poniesionych w postępowaniu przedsądowym na podstawie art. 415 k.c., z którego wynika, że osoba, która z winy swej wyrządziła drugiemu szkodę, obowiązana jest do jej naprawienia.

Sąd uwzględnił żądanie w zakresie kosztów przejazdu rodziny powódki w celu jej odwiedzin w kwocie 2.652,80 zł z tytułu kosztów komunikacji miejskiej. Biorąc pod uwagę rozmiar doznanych obrażeń ciała przez powódkę, okoliczność, że powódka sama mieszkała i wymagała pomocy, w tym wsparcia psychicznego, koszty te należy uznać

za uzasadnione. Natomiast Sąd nie uwzględnił pozostałych kosztów dojazdu, albowiem pozwany prawidłowo rozliczył koszty dojazdu samochodem, przyjmując rzeczywiste poniesione koszty.

Od kwoty 2.652,80 zł zasądzone ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 17 lutego 2019 r., po upływie 30 dni od doręczenia pisma z dnia 15 stycznia 2019 r.

Ponadto Sąd przyjął za wiarygodne zeznania powódki, że w wyniku wypadku uszkodzeniu uległy jej okulary. Z zaświadczenia dołączonego do akt wynika, że już od 2015 r. powódka miała wskazania do używania okularów. Sąd uwzględnił koszty badania wzroku – 29 zł i zakupu jednej pary okularów - 1.000 zł. W ocenie Sądu kwota 1.000 zł mieści się w przedziale średnich cen na rynku za okulary. Od kwoty 1.029 zł zasądzone ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 17 lutego 2019 r., po upływie 30 dni od doręczenia pisma z dnia 15 stycznia 2019 r.

Ponadto Sąd uwzględnił żądanie w zakresie kwoty 2.214 zł z tytułu kosztów poniesionych na pomoc prawną w celu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od pozwanego w postępowaniu przedsądowym. Sąd przyjął za zasadne obciążenie pozwanego połową kwoty wynikającą z drugiej faktury (tj. z dnia 20 sierpnia 2019 r.) Wskazać bowiem należy, że pełnomocnik powódki wskazał, że pierwsza faktura dotyczyła wynagrodzenia za postępowanie przygotowawcze, natomiast druga faktura za postępowanie karne sądowe i postępowanie likwidacyjne (vide: k. 956 v.). W wyrokach karnych zasądzone na rzecz powódki kwoty po 840 zł za każdą instancję tytułem kosztów. W ocenie Sądu kwota 2.214 zł odzwierciedla nakład pracy pełnomocnika w postępowaniu przedsądowym dotyczącym niniejszej sprawy. Powyższe koszty były konieczne i uzasadnione celem uzyskania świadczeń przez powódkę od ubezpieczyciela. Od powyższej kwoty zasądzone odsetki do dnia 04 grudnia 2020 r., po upływie 30 dni od doręczenia pozwu, albowiem żądanie z tytułu zwrotu kosztów poniesionych na podstawie drugiej faktury zostało zgłoszone w pozwie.

W ocenie Sądu powódka nie udowodniła, aby koszty zakupu kurtki miały związek z wypadkiem, który był zimą. Natomiast kurtka została nabyta wiosną (w kwietniu 2019 r.). Ponadto Sąd nie uwzględnił kosztu zakupu obuwia i koszułek, albowiem konieczność ich zakupu wynika z codziennego funkcjonowania.

W realiach niniejszej sprawy powódka od dnia 07 października 2017 r. rozpoczęła prowadzenie własnej działalności gospodarczej – zakład krawiecki. Sąd wziął pod uwagę okoliczność, że powódka posiadała niezbędne kwalifikacje do wykonywania powyższej działalności. Jak wynika z przedstawionych dokumentów, powódka przez wiele lat była krawcową. W listopadzie 2017 r. (był to jedyny pełny miesiąc, w którym prowadziła działalność przed wypadkiem) osiągnęła przychód 5.500 zł. W ocenie Sądu, gdyby nie doszło do wypadku, powódka byłaby w stanie osiągnąć powyższy przychód. W tym miejscu warto zwrócić uwagę na treść art. 322 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Odnosząc się kolejno do poszczególnych okresów wskazanych w żądaniu, Sąd przyjął, że powódka z tytułu działalności gospodarczej utraciła zarobki:

1) za okres od grudnia 2017 r. do grudnia 2018 r. w wysokości 42.451,98 zł, przy przyjęciu przychodu w kwocie 5.500 zł miesięcznie (łącznie przychód wyniósł 71.500 zł), odliczeniu kosztów uzyskania przychodu (21.950,68 zł) i wypłaconych zasiłków (7.097,34 zł),

2) za okres od stycznia 2018 r. do maja 2019 r. w wysokości 16.921,97 zł, przy przyjęciu przychodu w kwocie 5.500 zł miesięcznie (łącznie przychód wyniósł 27.500 zł), odliczeniu kosztów uzyskania przychodu (10.578,03 zł) i wypłaconych zasiłków (1.669,95zł),

3) za okres od czerwca 2019 r. do października 2019 r. w wysokości 4.168,68 zł, , przy przyjęciu połowy przychodu 2750 zł (łącznie przychód wyniósł 11.000 zł) i odliczeniu kosztów uzyskania przychodu 9.581,32 zł.

W tym zakresie Sąd oparł się na wyliczeniach powódki, które znajdują się w tabelach na k. 159, 197 i 224 akt sprawy. Pozwany wskazywał jedynie, że nie ma podstawy do przyjmowania, że powódka w każdym miesiącu uzyskalaby wynagrodzenie w kwocie 5.500 zł, nie kwestionował zaś przyjętych do rozliczeń kosztów i uzyskanych przez powódkę świadczeń.

W ocenie Sądu, mając na względzie opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej należało przyjąć, że powódka do maja 2019 r. była niezdolna do podjęcia pracy zarobkowej. Leczenie ortopedyczne zakończono w styczniu 2019 r. Jak wynika z dokumentacji medycznej powódka do października 2019 r. leczyla się rehabilitacyjnie. Biegły ortopeda wskazał, że leczenie powódki obejmowało przede wszystkim staw kolanowy lewy, który wymagał intensywnej pooperacyjnej rehabilitacji celem likwidacji przykurczu i niestabilności. Biorąc pod uwagę, że powódka poddawała się rehabilitacji, była na leczeniu sanatoryjnym, co wynika z dokumentacji medycznej, powódka w okresie od czerwca 2019 r. do października 2019 r. byłaby w stanie prowadzić działalność gospodarczą w połowie wymiaru czasu pracy.

Łącznie odszkodowanie z tego tytułu za okres od grudnia 2017 r. do maja 2019 r. wyniosło 59.373,95 zł. Pozwany wypłacił z tego tytułu 23.977,44 zł. Do dopłaty za powyższy okres pozostaje kwota 35.396,51 zł. Ponadto za okres od czerwca 2019 r. do października 2019 r. należne odszkodowanie wynosi 4.168,68 zł.

Z tych przyczyn na podstawie powołanych przepisów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 39.565,19 zł.

Od kwoty 39.565,19 zł należało zasądzić odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 35.396,52 zł od dnia 28 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 485 k.c., 481 k.c., art. 817 k.c. Powódka pismem z dnia 22 maja 2020 r. (doreczonym w dniu 28 maja 2020 r.) sprecyzowała powyższe żądanie.

Natomiast od kwoty 4.168,68 zł (odszkodowanie dotyczy okresu od czerwca 2019 r. października 2019 r.) odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od dnia 4 grudnia 2020 r. po upływie 30 dni od doręczenia pozwu.

Sąd na podstawie art. 189 k.p.c. ustalił odpowiedzialność pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, które mogą ujawnić się w przyszłości. W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego ortopedy, z której wynika, że charakter złamania dalszego końca kości udowej predysponuje w przyszłości do pojawienia się zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego lewego, które będą wymagały okresowej kontroli specjalistycznej (pkt III wyroku).

W punkcie IV wyroku powództwo w pozostałej części, jako niezasadne, oddalono.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w pkt V wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., mając na względzie wynik procesu.

Powódka wygrała proces w 77,49%, zaś pozwany w 22,51 %. Powódka poniosła następujące koszty: opłatę od pozwu - 1.000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika - 5.400 zł, opłatę od pełnomocnictwa - 17 zł, wydatki na wynagrodzenie biegłego psychiatry 2.286 zł, koszty stawienia powódki na badanie przez biegłego z zakresu medycyny pracy - 456,30 zł (k. 875- 876). Łącznie powódka poniosła koszty procesu 9.159,30 zł.

Pozwany zaś poniósł koszty procesu: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5.400 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wynagrodzenie biegłych i koszty dokumentacji medycznej 2.440,99 zł, łącznie 7.857,99 zł. Oznacza to, że pozwana winna zwrócić powódce kwotę 7.097,54 zł, zaś powódka winna zwrócić pozwanej kwotę 1.768,83 zł.

Po wzajemnej kompensacji należnych stronom kosztów procesu, zasądzono na rzecz powódki od pozwanej kwotę 5.328,71 zł, o czym orzeczono na podstawie wyżej wskazano przepisu.

W pkt VI wyroku Sąd nie obciążał powódki kosztami sądowymi, mając na względzie okoliczności niniejszej sprawy.

W pkt VII wyroku Sąd orzekł o obowiązku zwrotu kosztów sądowych od pozwanego w oparciu o art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz U. 2014, poz. 1025) w zw. z art. 100 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę w 77,49 % i dlatego pozwany zobowiązany jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa koszty

sądowe w kwocie 5.231,28 zł. Nieuiszczone koszty sądowe to: opłata od pozwu w kwocie 6.599 zł, nieuiszczone wydatki na wynagrodzenie biegłego 151,92 zł.

sędzia Ewa Oknińska